

тици. Съ жълтицитѣ ще си купя аеропланъ и съ аероплана ще замина къмъ негърското царство, кждето растатъ портокалитѣ. До края на живота си ще лежа на сѣнка, ще ямъ сочни портокали и нѣма да помисля за тебе.

— Защо, бе дѣдо, ми се сърдишь? — попита Мулешко, — какво съмъ ти направилъ?

— Ти знаешъ добре, дѣдовото, какво си ми направилъ. Тая заранъ баба ти снела отъ тавана три чепка бѣло грозде. Дала на тебе и на сестричето ти. И за мене скрила чепка грозде подъ паницата да си го изямъ,

като огладнѣя. Щомъ излѣзла баба ти, ти си претършувалъ подъ паницитѣ и си ми изялъ гроздето. Азъ нѣмамъ време да гладувамъ. Ще замина въ негърското царство да си храня душицата съ портокали.

— Недей, бе дѣдо! — замоли се Мулешко. — Ако заминешъ въ негърското царство, кой ще ми разказва приказки? Моля ти се, остани!

— Ще ми ядешъ ли гроздето?

— Нѣма.

— Добре. Но посѣгнешъ ли втори пжтъ, ще замина и нѣма да се върна, хубаво да го знаешъ!

А. Каралийчевъ

КОЛЕДНА ВЕЧЕРЬ

Като пеперуди бѣли,
вънъ снѣжинки затрептѣли.

Тѣ лепятъ се по стѣклата.
Вжтре вече спятъ децата.

Уморени отъ игритѣ,
сладичко заспаха тритѣ.

Срѣдъ разхвърляни редици
отъ оловени войници,

съ пушка, сабя и байраче,
уморено спи юначе.

Неговитѣ две сестрички,
съ куличкитѣ спятъ въ ржчички.

Съ котенцето си котана
свила се задъ барабана.

Печката и тя заспива:
съ пепель се жарѣта покрива.

Само стенниятъ часовникъ,
като буденъ тамъ чиновникъ,

мѣсти прѣсти по числата,
кротко маха на стѣната.

Той отмѣрва часоветѣ,
шепне тихо: — Спе-те, спе-те!

Ст. Цанкова-Стоянова